

det formaal at understøtte trængende Krigere, men i Reglen bliver der jo dog ikke givet en saadan Statshjælp, uden at Staten er med enten i selve Beskyttelsen eller ialtfald i Kontrollen. Jeg tvivler om, at den Udvei, som det ærede Medlem viste, vil være saa let at følge. Jeg skal ikke komme specielt ind paa noget af de forskjellige Andragender om Invalideforsørgelse, jeg skal kun i Almindelighed udtale, at det kun kunde glæde mig, om der for disse formentlige Invaliders Bedkommende kunde komme til at foreligge noget Nyt for mig, eller om Sagen ialtfald kunde komme til at foreligge saaledes, at jeg indenfor det Ansvar, jeg har med Hensyn til Lovens Udførelse, vil være istand til at tilstaa disse. Naar et æret Medlem har badlet den Maade, hvorpaa Invalideloven bringes i Anvendelse af Administrationen, tror jeg, at det ærede Medlem er fremkommet med en meget uberettiget Dadel. Det er Noget man hører jevntig, og som jeg til min Forundring har hørt gjentaget idag, at man fra Administrationens Side havde forlangt juridisk Bevis for, at Bedkommende var Invalid, før man tilstod Understøttelsen. Det har undret mig at høre det fremkomme her og forekommer mig at være saa meget mærkværdigere, naar der i selve den Betænkning fra Udvalget, der foreligger her, findes Vidnesbyrd ganske i modsat Retning. Jeg vil bede de ærede Medlemmer om at se, hvad der i Betænkningen Tillæg B. Sp. 805—6 er meddelt under Lit. d. om et Invalideandragende, der forrige Aar blev henvist til fornyet Overveielse af Finantsministeren. Det vil deraf fremgaa, at Spørgsmaalet blev forelagt af mig for Sundhedskollegiet, at Sundhedskollegiet erklærede, at det ikke kunde negte Muligheden af, at Sygdommen kunde være fremkaldt af Krigstjenesten, og at Manden i Genhold hertil fik Invalideunderstøttelse. Jeg gad dog nok vide, om det er Noget, der ligner juridisk Bevis, at Sundhedskollegiet kun erklærede, at det ikke vilde negte Muligheden af, at Sygdommen kunde hidrøre fra Krigstjenesten.

Ordføreren (Th. Nielsen): I Anledning af de Bemærkninger, som den høitærede Minister fremkom med angaaende Indstillingen under Nr. 11 om de to Døttre af en forhenværende hollstenf Embedsmand, skal jeg overfor den høitærede Finantsminister bemærke, at naar han gjentagne Gange betønde, at man dog ikke kunde stille Døttre af Embedsmænd heri Kongeriget ringere end Døttre af en hollstenf Embedsmand, har det ingenlunde været Udvalgets Tanke, at det skulde have saadanne Følger, at alle Em-

bedsmænds Døttre skulde have Pension eller Understøttelse. Det har ingenlunde været Meningen. Naar man har foreslaaet dette Andragende henvist til den høitærede Finantsminister, er det, fordi man har det Indtryk efter alle de Oplysninger, der foreligge, og efter de Anbefalinger, der ere vedlagte, at den paagjældende Mand, nemlig Hr. Bandtholt, har udstaaet særlige Lidelser og lidt særlige Tab paa Grund af hans Patriotisme, der har gjort, at han har lidt et Knæk under Oprøret i sin økonomiske Stilling, saa at han ikke har kunnet være istand til at sørge for sine efterladte Døttre. Er der ikke saadanne særlige Grunde tilstede, og har den paagjældende Mand ikke lidt for sin Patriotisme, er det altsaa urigtigt, hvad her foreligger, saa forsvinder dermed ganske Grunden til at give nogen Understøttelse. Det vil jeg dog bede udtrykkelig bemærket, at det ikke paa nogen som helst Maade har ligget i Udvalgets Tankegang, at der skulde gives Understøttelse til Embedsmænds Døttre i Almindelighed. Tværtimod, vi have havt Andragender i saa Henseende tidligere fra Embedsmænds Døttre, og vi have maattet afvise dem, og det vil sikkert nok fremdeles blive gjort. Altsaa jeg understreger og betoner, at man netop har troet, at der var særlige Grunde, som gjorde, at man i dette Tilfælde kunde gjøre en Undtagelse, idet de Paagjældende vare stillede daarlig paa Grund af, at deres Fader af patriotiske Grunde havde bragt betydelige Offre. Dermed tror jeg, at jeg tilstrækkelig har klaret den Sag tilside. Hvorvidt der med Hensyn til Indstillingen Nr. 16 skulde foreligge, som den høitærede Minister sagde, mange lignende Tilfælde, hvilket han dog rettede til flere, skal jeg ikke komme nærmere ind paa; ret mange kan det næppe være, der kan siges at være lignende, idet det jo oplyses, at den paagjældende Enke har arbejdet ved Adressavisen med at læse Korrektur for at skaffe det nødvendige Underhold til sig og Børn, efterat Manden var død, og at hun, det er i det Mindste Andragerens, Overretssagfører Sunds Mening, har faaet sin Sygdom tilbørlig foranlediget derved. Ret mange Tilfælde kan derfor næppe sættes i Lighed dermed. (Afbrydelse af Sagd.) Sa, hun har faaet Maximum af Understøttelsen; det er jo opløst i Betænkningen, at hun faar disse 200 Kr., men det ærede Medlem vil sikkert indrømme, at naar hun skal være paa Sindsygeanstalten, slaa 200 Kr. ikke til for ikke at tale om Børnene, som skulle nyde Opdragelse. Men for Resten opfattede jeg den høitærede Minister saaledes, at han ikke var uvillig til at hde